

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: לייכטמן	שם פרטי: גלינה
----------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: נייסטר		בלועזית Naistadtr	
שם פרטי איתו נולדתי: גלינה		בלועזית Galina	
עיר לידה: מוזיר		בלועזית Moziir	
שם פרטי ושם משפחה של האב: יוסף נייסטר		שם פרטי ושם נעורים של האם: אסתר	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: מוזיר		בלועזית Moziir	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) מרגלן, אוזבקיסטן; מוזיר, בלארוס			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:			
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מתי		שנת עליה: 1991	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

אני זוכרת שלמדתי בבית ספר למוסיקה, ניגנתי בפסנתר ומבית הספר היו לי חברות טובות. אני והוריי חיינו בצורה טובה, אני בת יחידה. כשהייתי בת שנתיים וחצי אבי נפטר ואימי נישאה בשנית אך לא היו להם עוד ילדים ולפרנסתה אימי עבדה כמנהלת חשבונות.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בשנת 1941 כשהתחילה המלחמה, הייתי בערך בת 12 והתחילו להפציץ את העיר שלנו. רצנו להסתתר במקלטים. בתחילת יולי באותה שנה אימא, סבא, סבתא ואני נסענו ממוזיר. לקחנו איתנו דברים מינימאליים, כמעט ולא היה איתנו כלום וזאת משום שהשמועה אמרה שהמלחמה תהיה קצרה ולא היה לנו יותר מידי זמן להתארגן. בהתחלה נסענו עד קייב ומשם עברנו דרך נהר הדניפר לעיר דניפרופטרובסק. הנאצים הפציצו את הגשרים מעל הנהרות ולכן הסתתרנו ביער. משם נסענו לסטלינגרד ברכבת, גרנו שם למשך כמה חודשים. עם הגעת נאצים לסטלינגרד ברחנו לאוזבקיסטן, ההרגשה הייתה שנסענו בכל העולם. באוזבקיסטן היה חם עד כדי בלתי נסבל, היינו מקבלים הקצבה יומית של 400 גרם לחם לאדם. אימי למזלנו מצאה שם עבודה בהנהלת חשבונות ובכסף הזה יכלה לקנות לנו מצרכי יסוד. החיים כפליטים היו רעים, דלים ותמיד חלמנו להיות שבעים, אחרי זמן מה חטפתי מלריה. בתקופת הפינוי סבי נפטר בגיל 73 לערך מכיוון שחלה ולא קיבל טיפול הולם.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד חיך בארץ ישראל:

נגמרה המלחמה וההרגשה הייתה שזה פשוט אושר ומזל ענק שברחנו מבלארוס כי כל הקרובים שלנו שנשארו בארץ מולדתם נהרגו וסביר להניח שאם היינו נשארים שם ולא בורחים לאוזבקיסטן אז גם אנחנו היינו בין המתים היום. במלחמה מתה דודתי עם שני ילדיה מכיוון שהם לא הצליחו לברוח בזמן. אחרי המלחמה חזרנו לבלארוס, סיימתי את הלימודים והתקבלתי לאוניברסיטה שבמוסקבה, למדתי תואר בהוראה, מורה לשפה הרוסית. אחרי שסיימתי אל לימודי האקדמיים התחלתי לעבוד בבית ספר בו הכרתי את בעלי שהיה מורה למתמטיקה. אחרי נישואינו הוא הפך להיות המנהל של בית הספר בו עבדנו. במוסקבה נולדו ילדיי ובשנת 1991 עליתי לארץ יחד עם אמי, בעלי וילדיי. עם עלייתנו ארצה הגענו לטבריה, מאז אנו מתגוררים בעיר. בעלי נפטר בשנת 2004 וילדיי הקימו משפחות והסתדרו יפה כאן בטבריה עם ילדיהם.

ראיון: לינה סמצ'וקוב, טבריה, מאי 2013